

Yksin Syksyntyhkuksessa sivutuulella Johannes asettaa putkikassinsa varovasti katolle, ottaa sieltä melkein tyhjän viskipullon ja pomppaa leveälle katon reunukselle istumaan. Hän on jo miehen iässä, neljännellä kymmenellä. Känninen Johannes nauraa hohottaa hullun lailla taivuttaessaan jalkansa alleen ja melkein putoaa selkä edellä kuudennesta kerroksesta asvalttiin. Sitten hän kuitenkin saavuttaa tasapainon, vakavoituu ja alkaa lähettää tekstiviestiä puhelimellaan. Mitähän nyt tapahtuu, hän ajattelee ja sytyttää kolmannen savukkeen peräkkäin kiihtyneenä ja ottaa tukevan ryypyn. *** Samana aamuna Johannes heräsi viideltä puhelimensa herätykseen. Masennus tulisi jälkeensä, tulkoon. Nyt olotila oli kevyen odottava, suorastaan iloinen. Aamuseisonta Johanneksella oli mahtava, kävellessään eteisen lukitulle kaapille hän riisui atleettisen vartalonsa ainoan peitteen, pikku alushousut. Vilkaistu eteisen peiliin: hän oli ylpeä pitkästä, tummasta olemuksestaan, tukevasti seisova, iso kulli hymyilytti, mutta samalla häntä hävetti. Ainoa esine eteisen ainoassa kaapissa oli luonnollisen kokoinen seksinukke, hän kaappasi sen syliinsä ja kipitti kiireesti takaisin sänkyyn. Keittiön kohdalla teki mieli heittäytyä lattialle nukan kanssa, paine oli jo melkein sietämätön. Mutta yöpöydän laatikossa olisi liukuvoidetta. Hän laittaisi kondomin, voitelsi kullinsa ja nukan peräaukon. Olisi paljon hauskempi vetää nukkea sängyssä, kuin kovalla lattialla. Hän otti nukan takaapäin, ja taivutti sen vartalon yläosan luonnottomalle mutkalle, päästäkseen imemään sen pystytissejä. Lauetessaan hän karjui täyttymystään ja repi kiihkoissaan nukan pään irti. Tällaisesta päättömästä menosta eivät kyllä oikeat tytöt tykkäisi, mutta olisihan oikea, lämmin nainen ihan toista. Mutta hän ei kykene luomaan oikeaa, aitoa ja lämmintä suhdetta vastakkaiseen sukupuoleen. Tai kyllä alku kuppilassa oli ihan loistava, mutta aina hän otti liikaa alkoholia. Eikä se ole 'pikkuisen liikaa' tai 'pari ylimääräistä', vaan yhtäkkiä hän on ympäräkännissä. Vessaan mennessä viski baaritiskillä ja takaisin tullessa toinen. Näinhän se vessassa käynnin tarve lisääntyi. Ikään kuin hän varmistaisi tällä kännimokalla ettei pääsisi mokaamaan myöhemmin yöllä tytön kanssa vuoteessa. Nukke oli tippunut lattialle, pää oli vierinyt muutaman metrin. Nyt oli äkkiä mentävä suihkuun pesemään nukke ja itsensä ennen kuin ajatukset nujertaisivat hänet täysin. Johannes laittoi ison suihkun lämpimälle, seisoi sen alla päätön nukke kainalossaan, kuin aikoi antaa sille selkäsaunan ja survaisi käsisuihkun pään sen takapuoleen. Sitten hän saippuoi itsensä ja nukan, kiihottui uudestaan saippuoidessaan nukan vatsaa ja rintoja. Johannes istui vessanpöntön kannelle, liukasti nukan pimpsan ja elimensä syljellään ja hyppyytti nukkea sylissään kuin oikeaa naista ja laukesi hiukan rauhallisemmin. Sitten hän pesi nukan uudestaan, kuivasi sen ja itsensä, otti nukkeä nilkasta kiinni ja raahasi sen komeroon, potki pään edellään eteiseen. Seuraavaksi hän ripusti nukan kaappiin ja laittoi pään sen jalkojen väliin kaapin pohjalle ja meni takaisin nukkumaan. Ensin hän kuitenkin pyyhkäisi liukuvoidetipan lattialta, ettei vaan liukastuisi siihen. Kahvinkeitin alkoi korahdella kymmeneltä. Oli siinä herätysäänikin, mutta Johannes oli sen vaimentanut. Hän nousi tyytyväisenä sängystä ja piti ajatuksensa kuudessa valmistuvassa, väkevässä kahvikupillisessa. Hän joisi pari ja lämmittäisi loput mikrossa päivän mittaan. Tällainen perverssi mikrokahvi sopisi hyvin hänenlaiselleen naistenmiehelle. No voi helvetti, taas ajatukset menivät väärille raiteille. Äkkiä tietokone auki, olisihan siellä ainakin mainospostia. Niin ja tietokilpailusaitti lähetti kysymyksen päivittäin. Sen hän lukisi puuron jälkeen kahvin kanssa. Työt eivät rasittaneet tällä hetkellä, tietokonefirma oli lomauttanut kaikki uusimmat tulokkaat pariaksi kuukaudeksi. Nyt saisi maksa huilata, pääsisihän hän tarvittaessa veljen rakennusfirmaan hanttihommiin, hyvä, että isovelji oli kouluttanut hänestä melkein valmiin kirvesmiehen nuorempana. Velipoika vaati työhommista täysraittuutta, ei oikein hyväksy krapulaakaan. Johanneksella oli veljen kanssa välit kunnossa, silloin harvoin, kun hän oli veljellään töissä, ei Johannes ottanut tippaakaan. Ainoa viinaan

kuolleen sekatyömiesisän jättämä perintö oli ruosteinen, kaksipiippuinen haulikko. Siskotkin hymyilivät tavatessa, tarjosivatpa kaljankin, kunhan vaan jaksoi esittää kunnon poikaa. Äiti elää nyt sen levottoman elämän vastapainoksi raittiin ja uskovaisen Reinon kanssa, varmaan menevät naimisiinkin. Reino on hissukka, mutta äiti ansaitsee rauhaa ja lepoa loppuelämäkseen. Ei isä väkivaltainen ollut, rasittava tuhlari juoppo kylläkin. Tietokilpailun aiheena oli kirjallisuus, kysymyksestä tuli mieleen, että Johannes oli tilannut Bittitaivaasta ammattikirjallisuutta monta päivää sitten, mutta sieltä ei ole vielä tullut tilausvahvistusta. Tavallisesti vahvistus tulee heti. Niinpä hän avasi Bittitaivaan chatin, pikkuikkunan, jonka takana luuraa yleensä lihaa ja verta oleva aito ihminen. Nyt siellä valitettavasti oli botti, zombimainen koneotus, joka yleensä sanoi: ”Anteeksi, en ymmärtänyt, voisitko muotoilla kysymyksen uudelleen.” Siis jos oli sanonut: ”Haista vittu, tyhmä botti! voi muotoilla: ”Vittu haista, botti tyhmä!” Silti botti toistaa ”Anteeksi, en ymmärtänyt...”-rimpsuaan. Mutta nyt botti ei antanut kysyä mitään, vaan ilmoitti: ”Täällä Bittitaivaassa on jouduttu virushyökkäyksen kohteeksi, ainoastaan tämä bottisovellus sallii viestinnän ulospäin. Kaikki viimeisen neljän päivän tilaukset on menetetty, tilatkaa uudelleen yhteistyökumppanimme Ällipuhelinlehden kautta, välillämme on hyvä, simppele koaksiaalikaapeliyhteys. Ällipuhelin välittää, välittää ihmisestä ja välittää tilauksenne meille. Puhelinkin toimii, sillä voi myös tilata. Kiitos kärsivällisyydestä ja pahoittelemme viivettä.” Johannes huokasi ja teki uuden tilauksen, vastaanottajana hän itse ja maksajana työnantaja, joka lupasi maksaa pari alan kirjaa lomautetuille. Lomautetut jopa uhkasivat lukea kirjat uuden työn toivossa. Tilauksen teon jälkeen Johannes joi haaleaa kahvinloppua, tekemisen puutteessa ajatukset harhautuivat seksinukkeeseen. Sen kanssa voisi iltapäivällä iloita, voi jumalauta, taas se oli mielessä. *** Nyt täytyy ajatella muita asioita, hän soittaisi terveyskeskukseen ja pyytäisi jotakuta katsomaan isoavarvastaan. Eräs pitkäsaarinen minihametyttö oli suorittanut alushousuttoman kukanpoimintakumarruksen juuri silloin, kun hän oli pyöräillyt talon puutarhan ohi. Tahallaan tyttö oli pyllyillyt, nauroi makeasti, kun hän ajoi ojaan ja löi varpaansa kiveen. Terveyskeskuksesta vastattiin nopeasti: ”Vastaanottoaikoja on vasta ylihuomenna aamupäivästä alkaen, mutta lääkärisovellus ottaa heti käsiteltäväkseen tällaiset rutiinijutut.” ”Jaa, kuinka se toimii?” ”Aulassa on koppeja, niin kuin puhelinkopit aikoinaan. Niissä olevilla tableteilla yhteys sairaalan verkkoon kertakäyttösalasanalla, sovellus antaa salasanan. Sitten sovellus kyselee loput. Hyvin tämä toimii, hyvää palautetta suurimmaksi osaksi. Varaanko sulle kopin? Siellä on monta koppia vapaana, vanhemmat ihmiset eivät osaa käyttää tietokoneita, taitavat pelätäkin vähän.” ”Hyvä on, tunnin päästä pääsen.” ”Hienoa, saat viitoskopin, siellä näytöllä näkyy nimesi, joka on...” ”Johannes Kolmonen. Syntymäaika ja osoite ovat...” ”Kiitos, nämä tiedot tulevat nyt sairaalan tietokantaan, olet näköjään antanut luvan käsitellä tietojasi. Loput tiedot kysyykin kone sinulta, tervetuloa!” ”Kiitos.” Johannes päätti mennä terveyskeskukseen bussilla, voisi samalla koettaa uutta yleiskorttia, johon oli ohjelmoitu alkuvaiheessa kaikki perusasiat, ajokortti, kelakortti, kirjastokortti ym. Sen jälkeen siihen voi asentaa kodin tietoterminaalin luku- ja kirjoituspäätteellä haluamiaan ominaisuuksia, esim. keskusliikkeiden bonuskortit, alennuskortteja, jäsenkortteja jne. Johaneksella oli kaupunginliikenteen matkakortti, nyt voisikin kokeilla kuljettajatonta bussia, tai ei se mikään varsinainen bussi ole. Sellainen outo pötky se on, melkein kuin juna tai raitiovaunu. Tiessä on matala ura, jossa mato matalaa melkein tyhjänä keskustasta terveyskeskukselle. Autoilijat eivät rakastaneet uraa, mutta eivätköhän ihmiset tottuisi uutuuteen pian. Seuraavaksi päähän aletaan sovittamaan sirua, joka helpottaa tunnistautumista ja maksutapahtumaa. Pääsiru on herättänyt paljon keskustelua ja vastustusta, se ei ole vielä lähiaikojen juttu. Tällä kertaa bussissa oli nuori äiti vauvanvaunuineen, tähän mato matalaan pääsi helposti sisään. Olipa pari muutakin nuorta,

vanhemmat ihmiset karttelivat tätäkin uutuutta. Johannes jotenkin piti tästä ilkeivän sietävästä, Moskovan-metromaisesta ajopelistä. Tunnin päästä Johannes jo vastaili tietokoneen kysymyksiin. Henkilötiedot piti vain tarkistaa, vaivasta kyseltiin tarkemmin. ”Puristele varvasta varovasti sivuilta, mieti samalla, minkä nivelen kohdalla tuntuu kipua? Merkkää kipukohta lomakkeen kuvaan hiiren osoittimella, joka muuttuu kuvan päällä kynäksi.” Johannes merkkasi ylimmän nivelen varpaansa kärjestä. Koska muuta kipua ei ollut, kone ilmoitti: ”Ei vaadi röntgenkuvaa, eikä muita tutkimuksia. Särkylääkäresepti lähetetään apteekkiin kolmen tunnin sisällä nimelläne. Varvasta ei saa rasittaa, särkylääkkeitä otetaan tarvittaessa. Kiitos ja hyvää päivänjatkoa.” Näyttö ilmoitti, että lasku tulee kotiosoitteeseen, joka piti tarkistaa. Johannes klikkasi ok ja järjestelmä sulki sovelluksen. Johannes mietti, että hänen päänsä kyllä vaatisi muitakin tutkimuksia, varvastakin olisi voinut ihminen edes vilkaista. Sairaslomaa tältä koneelta oli kuulemma turha pyytää, kai sekin tulevaisuudessa onnistuu. Nyt käydä ennättäisi isoäitiä tapaamassa hoivakoti Pörräisessä. *** Isoäiti oli ollut hoivakodissa muutaman vuoden, leskinaisen yksinolo muuttui kotona mahdottomaksi, kun muistisairaus eteni. Nyt ei Elma enää karkaillut ja navettahommatkin unohtuivat vähitellen. Osaston ovet olivat aina lukossa, mutta oli se rasittavaa hoitajille tuommoinen jatkuva ulospyrkiminenkin. Bussissa oli nyt muutama ihminen ruokatuntirekillä. Matkalla terveyskeskukselta hoivakotiin seksinukke oli mielessä vain kerran: koko matkan. Se kuitenkin unohtui Johanneksen mennessä takapihan puutarhan kautta taloon koodeilla sisään. Puutarhassa nimittäin istui mies pyörätuolissa piippu kourassa ja huusi: ”Hoitajaaaa! Haluan vessaan, minulla on jo vähän paskaa housuissa ja lisää on tulossa.” Johannes vei joskus näitä äidin kohtalotovereita sisään tai vessaan, mutta tämän saisi hoitaja ottaa ja vaihtaa vaipat. ”Rauhoittukaa, ei siihen kuole. Pyydän hoitajan tulemaan, kun menen isoäitiäni tapaamaan.” ”Juhana! Tunnen sinut, olet hyvä poika, kun käyt isoäitisi luona, mutta pyydä nyt hoitajaa pian!” Näin mies sanoi valtaisan kurinan ja pierennän säestyksellä. Taisi äijä vähän tehostaa sanomaansa, mietti Johannes harppoen sisälle. Talossa oli ihan kuollutta, tähän aikaan päivästä arkipäivänä täällä pitäisi olla muutama hoitaja. Hän päätti soittaa hoitajalle isoäidin huoneesta. Talon aulassa tyhjän infopisteen vaiheilla hortoili eksyksissä olevan oloinen, pyylevä perhe. Näitä Johannes ei ollut nähnyt aiemmin, kyselevät varmaan hoitopaikkaa jollekin omaiselleen. ”Jos etsitte johtajatarta, hänellä on oma toimisto tuolla sivukäytävän päässä vasemmalla.” ”Kiitos”, töksäytti pyylevä rouva. Johannes jatkoi puolijuoksua isoäitinsä huoneeseen. ”Päivää vaan, Elma-muori! Kuinkas olet voinut?” ”Huonosti, olin sairaalassa kaksi viikkoa.” ”No voi voi, mikäs sinun on, näytät kyllä terveeltä. Soitan hoitajalle, tuolla takapihalla joku mies haluaa sisälle (kysyn samalla sairaalajutusta). Menen tuohon käytävälle.” Elma katsoi kummissaan, kun Johannes poistui takaisin ovesta, josta oli tullut. ”Haloo, tässä on Johannes Kolmonen, soitan isoäitini Elman huoneesta. Tuossa takapihalla huusi joku mies hoitajaa huonot housuissa.” ”Se on Dimitri, hänellä on vatsa löysänä taas, mutta tupakalle on päästävä. Hoidan hänet heti, kun saan muut kakkapyrstöt paketoitua. Yksi meistä hoitajista sairastui ja läksi kotiin.” ”Niin ja Elma sanoi olleensa kaksi viikkoa sairaalassa ja olevansa kipeä. Taisi vähän liioitella.” ”Lievästi sanottuna, nämä äkkiväitteet ovat lisääntyneet viime kuukausina, täällähän me hoitajat selvemmin ne huomaamme. Ei Elma ole sairaalassa ollut, on terve kuin pukki. Anteeksi, kolme hälytystä, nyt on mentävä.” ”Ei mitään, kuulemiin.” Johannes astui takaisin huoneeseen, hän ajatteli olla puhumatta koko sairaudesta, muttei voinut olla nauramatta, kun Elma sanoi: ”Eilen oli kova lumimyrsky, tuli yli ½ metriä lunta.” Edellisenä päivänä oli ollut kaunis, aurinkoinen alkusyksyn auringonpaiste, melkein plus kaksikymmentä astetta lämmintä ja tyyntä. ”No niin niin, on se kamalaa, koko kaupunki oli ihan sekaisin. Mennään, Elma, alas kahville, mennään vaikka pihalle. Tänään on lämmintä, mutta

ota silti huopa hartioille, haen keittiöstä meille kahvit.” ”On se tuo Erkki mukava, kun minusta huolehtii, pian varmaan mennään kihloihin”, Elma ajatteli. Aulan läpi isoäitiä taluttaessaan Johannes ei voinut olla kuulematta johtajattaren kovaäänistä mainospuhetta: ”...puutarhassa meillä on grillipaikka pöytineen ja tuoleineen sekä ulkokeinu. Viereisessä puistossa on hyvä ulkoilla, löytyy päivähuone, jossa on televisio ja lehtiä ja vaikka mitä. On myös sauna, jossa on oma paikka suihkupyörätuolille löylyhuoneessa.” Isoäitiä taluttaessaan Johannes mietti, että jotakuta on joskus tosiaan käytetty pikaisesti saunassa, eihän tässä tivolissa millään ehdi kaikkia huvilaitteita kiertämään, ei näillä henkilökuntamäärillä. Hän taitaakin olla melkein ainoa omainen, joka käy säännöllisesti. Tuohan se Dimitrin veljenpoika tupakkaa, mutta ei ennätä sauhuja vetää sedän seurassa. Heidän juodessaan pihalla kahvia Johannes taipui kaikkiin Elman ajatuksiin. Ei Johannes ollut varma, kuka hän milloinkin oli Elman ajatuksissa, mutta tuskin Johannes-poikaa oli olemassakaan, liekö Elman lapsetkaan vielä syntyneet. Lisäksi hän mietti, että kyllä tämä heitteillejättöhoito on kurjaa, eikä se ole hoitajien vika, että heitä on liian vähän. Kahvit juotuaan Johannes talutti muorin päiväunille ennen ruokailua. Huono omatunto vähistä käynneistä laantui hieman, kun hän mietti sisaruksiaan ja muita sukulaisiaan, jotka vierailivat isoäidin luona tosi harvoin. Jotkut kävivät tuskin koskaan. *** Nyt äkkiä kotiin ja tilaamaan ruokaa tietokoneella, ei sentään. Voisikin kävellä lähimarketiin, saisi raitista ilmaa ja näkisi täyspäisiä ihmisiä. Puhelin soi, Johannes vilkaisi näyttöä, Leena taas. En kyllä vastaa, joihinkin bileisiin tyttö kuitenkin pyytäisi. Vietän koti-illan seksinuken kanssa ja otan kunnon kännit illalla. Johannes itsekin ihmetteli penseyttään naisten kanssa, varmaan hän on lapsena ottanut liian tosissaan isän suhtautumisen naisiin, hänen mukaansa kunnon mies hoitelee naisen, niin kuin seksiakti olisi pitkänmatkanjuoksu josta tullaan voittajana maaliin. Näitä hän mietiskeli katsellessaan puolityhjän kaupan eläkeläisiä, joita ei edes ollut monta. Vähäiset ostokset oli äkkiä maksettu automaattikassalla, Johannes käveli kotiin, juoksi puolijuoksua vesisateen yllättäessä. ”Tämä sadekuuro on sentään aitoa, ihan virkistävää”, mietti Johannes ja siirtyi kävelyvauhtiin. Kotona illemmalla Johannes tuijotti tietokoneen ruutua. Seksinukke oli puolipukeisen Johanneksen sylissä. Hän ei ollut lauennut, samanlaisia vaikeuksia oli kavereillakin joskus. Oikeiden naisten kanssa, mutta että tämänkin pörröpäänukan Hän hihitti ja kaatoi nukan suuhun viskiä: ”Ota, nukke-kulta, eihän se sinun syysi ole, jos isi ei laukea. PERKELE!” Johannes karjaisi, paiskasi nukan nurkkaan ja kaatoi viskiä päälle. Sitten hän heitti perään muutaman palavan tulitikun, ei syttynyt. ”Tämäkin menee päin helvettiä, kaikki menee päin helvettiä.” Viskiä oli pari desiä pullossa jäljellä, hän heitti pullon putkikassiin ja jotain muita tarvikkeita. Poistui sitten kiukkuisena asunnostaan, vain takki alastoman ylävartalonsa peitteenä. ”Tämä ei ole sosiaalinen vierailu, hyvin epäsosiaalinen,” mutisi Johannes puoliääneen horjuessaan käytävään. *** Tihkusateessa hän kävelee puoli kilometriä keskustaan kuusikerroksiselle kerrostalolle. Siellä hän lapsena oli käynyt kavereiden kanssa hissillä ajelemassa ja katolla seikkailemassa. Katon reunalla istuessaan Johannes huojuu hieman ja ihmettelee sireenit päällä lähestyvää poliisia, miksi sireenit? Lehdistö saapuu suurimmaksi osaksi autoilla, helikopterit ovat valtakunnallisen tv-kanavan ja maakuntalehden, kai. Viestit ovat menneet perille. Hän kaivaa ruostuneen haulikon kassista ja laittaa ruostekantaiset muovipanokset piippuihin. Nostaa sitten aseensa piiput suuhunsa ja imee ruosteisen piipun metallinmakua. ”Jos tämä ei laukea, kellahtan selälleni ja pudottaudun maahan.” Helikopterit ovat jo muutaman sadan metrin päässä, poliisitkin syöksyvät valokuviiin mukaan katon ovesta. Naks ja naks, kumpikaan panos ei laukea, iskuripiikit luultavasti jämähtäneet ruosteeseen. Haulikko ja tyhjä viskipullo lentävät katolta kaaressa. ”Saavatpahan hyviä kuvia lehteen. Selvitän poliisien kanssa jutun ensin ja soitan sitten Leenalle, se piristää, vaikka tulis rukkaset.”

